Ч. 130 — Неділя 12 (24) червня 1894. — Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Добре і нам то знати.

Наші політики і великі і малі люблять дуже часто покликувати ся на примір Молодочехів та ставити їх політику за примір для нас. Ба знайшли ся навіть такі, котрі готові були не лиш приступити до спілки з Молодочехами в Раді державній, що впрочім не могло би нам так само пошкодити як і помочи, але котрі думали і думають, що добре єсть наслідувати у себе дома молодоческу політику. Они забувають на ту пословицю латиньску, котра каже, що коли двох робить то само, то все таки не буде то — то само. Інакше у Чехів, а інакше у Русинів; годі ставити всіх і все під одну міру. До чого довела молодоческа політика, котру взяли собі за примір деякі з наших політиків, нехай послужить сей розважний голос чеської ґазети Politik, котра в статиї під заголовком: „Де перешкода?“ так відзиває ся:

„Очевидна неудача молодоческої політики завзиває рішучо всі патріотично чувствуючі елементи нашого народу призадуматись поважно над средствами і дорогами, які вивели би нас з того невідрадного і небезпечного положеня, в яке ми попали. Що ми зійшли на манівці, що не доходимо до нашої цїли, але від неї чим раз більше віддаляємо ся — тому сумному фактови буде хиба лиш той перечити, кому пристрасть партий відобрала всяку здібність осуду, або ті, котрим на тім залежить, щоби нарід не пізнав свого правдивого положеня, не стратив довіря в злий провід, а їшов за ним повен надії. Проводирі думають — або бодай так удають — що они вже вільні від всякої одвічальности, скоро поза ними стоять маси народу, коли при виборах до законодавчих тїл їх кандидати виходять великою більшостию і коли їм на зборах виборців ухвалюють безмежне довірє. А то єсть злощастна похибка. В щоденнім житю можемо часто видїти ту сумну нагоду, як сей або той через непощаститву ся спекуляцию заганяє ся в материяльну руїну. Ті, що коло него, видять, що він мусить зруйнувати ся, лиш він стоїть упорно при тім, що єго спекуляция мусить довести до пожаданої цїли, і він жене дальше у нехибну пропасть, не слухаючи ніяких приятельских пересторог і добрих дуже рад. В такий вир руйнуючої пристрасти заганяють иноді і цїлий нарід і він жене в ню по похилїй дорозї. Істория знає такі приміри, що в хвили найбільшої небезпечности, коли катастрофа здавала ся вже нехибною, отуманений якийсь нарід, чи то сам з себе силою свого самоудержаня, чи внаслїдок якоїсь непонятної для чоловіка судьби, пробудив ся із свого ошоломленя, послухав голосу розваги і виратував ся. Але істория знає також приміри, що катастрофи не спинено.

Коли молодоческі посли одушевлені тою любовю для свого народу і для своєї вітчини, котра наповняє серце кождого совістного заступника народу і котра повинна руководити всіма єго ділами, коли мають ще силу міркувати і судити, та коли мають політичну зрілість — прикмети, без котрих не можна успішно виконувати мандату посольского, то не можуть довго держати ся свого поступованя, мусять мати відвагу признати, що нарід і вітчина суть в небезпечности, та що треба всякими силами старати ся відвернути ту небезпечність.

А хто-ж заперечив би тому, що наше політичне і национальне становище в послїдних роках значно ослаблено, хто заперечив би, що наші політичні і национальні противники зискали всюди ґрунт під ногами і беруть ся до нас тепер з тим більшою силою?... Прапор, під котрий покликують побідителї з 1891 р., єсть знаменем безвзлядного молодоческого панованя партийного, то єсть ярмо, під котре мусїли би нагнути ся всї, що думають инакше. Коли верховодячі проводирі молодоческі думають дійстно, що то осягнуть, коли думають, що їм удасть ся убити всї инакше думаючі партиї в народї, то они дуже ошибають ся. Они можуть своїм тероризмом вдержати на якийсь час сю або ту партию, але не зможуть допустити до того, щоби попри тих не було ще инших партий, та щоби они не показували, що мають так само право до істнованя. Був впрочім час, коли Молодочехи самі доказували, що єсть то нещастем для народу, коли в нім нема здорового житя партийного. Своїм тероризмом у власнім народї не закриють они своїх неудач, своїми ненавистними нападами на поодинокі партиї і кляси суспільности не викличуть они та піддержать в народї того одушевленя, тої жертволюбивости та охоти до дїла, яких нам в борбі о народність, о права політичні безословно потреба....“

Оттак відзиваєсь ческа ґазета о тих і до тих, з котрих у нас взято собі примір. А треба признати, що хоч у нас ледви початок і слаба копія молодоческої політики, то все таки богато з того, що повисше сказано, можна би і до нас сказати. Добре не одно з того і нам знати!

---

13)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Пізіньска башня.

Пізіньска кріпость належить до найдивогляднїйших будівель середновічної, кріпостної архітектури. Она представляє ся своїм февдальним виглядом дуже живописно. Єї довгим склепленим комнатам не стає лиш лицарів та в острокаблукових вікнах пань замкових в довгих, вишиваних сукнях і в мережаних чицях на голові; не стає лучників на вершках зубчастих мурів і при отворах до стріляня на єї ґалериях; нема лиш зводжених мостів при єї вилазах. Камінний будинок стоїть ще доси ненарушений, але на ґубернаторі в австрийскім уніформі, на вояках в новочасних мундурах, на сторожах і воротарах ані слїду давної по половині жовтої, по половині червоної ноші; они якось дуже не годять ся до сих пишних останків з минувших віків.

З башнї сеї кріпости постановив був ґраф Сандорф втїкати в послїдних годинах перед своїм страченем. Нерозважна гадка, бо вязні не знали навіть, як виглядає вежа, в котрій они сиділи, а до того не знали ще й краю, через котрий мусїли перебирати ся по своїй втечи. Може то й добре було, що они нічого не знали. Коли-б так були знали, то може були би налякали ся трудности, ба, просто неможливости такого дїла. Не длятого, щоби може через Істрию було трудно втїкачам перебрати ся, бо они могли би куда небудь за кілька годин дїстати ся, де би схотїли над море. Не длятого, що може улицї в містї Пізінї були строго стережені, так, що можна було боятися, що їх кождої хвилї зловлять. Але втеча із сеї кріпости, а особливо з тої єї башнї, в котрій була вязниця, уважала ся таки зовсїм неможливою. Навіть нікому не прийшло би то було на гадку.

А положенє пізіньскої башнї і єї вигляд зверха були ось які: Вежа та стоїть по тій сторонї горба, котрою місто тут нараз кінчить ся. Коли перехилити ся через заборало на сїй терасї, то видко широку і глубоку пропасть, котрої стрімкі стїни, зарослї всїляким буряном та хабузем, спадають простїсенько в долину. Нїчо не перериває їх гладкої площі. Не видко ніяких ступенїв, котрими можна би по нїй злїзти, нема за що імити ся, ані о що оперти ся. Видко лиш денеде гладкі біляві смуги в місцях, де косо полупані скали. Словом, маємо перед собою пропасть, котра потягає до себе око, придержує єго, але з котрої вже то не видобуде ся, що там раз дїстане ся.

Повисше тої пропасти підоймає ся одна з бічних стїн вежі; денеде в нїй суть вікна, котрими заходить сьвітло до кель на поодиноких поверхах. Коли-б який арештант вихилив ся через котре із сих вікон, то певно зі страху відскочив би зараз назад, наколи-б не дїстав нагло завороту голови та не повалив ся у пропасть. А де-ж би він там дїстав ся, коли-б упав? Або забив би ся на смерть, упавши на сам спід у пропасть, або пірвала би єго бистриця, котрої струя єсть страшно рвуча по зливах в горах.

Ту пропасть називають там Буко. В нїй збирає ся підчас повени вода потока, що називає ся Фоіба. Потік той пливе крізь якусь печеру, що зробила ся поволи в скалах, і в ню впадає він з такою силою як яка велика ріка. Куди-ж він пливе попід місто? Ніхто того не знає. Де випливає він з неї? Також ніхто не знає. Взагалї ніхто не знає, як та печера чи радше канал, за довга і за широка та куди она тягне ся. Хто знає, чи там в нїй не розбиває ся вода об сотки вистаючих скал та цїлий ліс стовпів, що двигають на собі цїле місто і єго кріпость. Коли одного разу вода в потоці була не конче велика, але й не за мала, то пустились були туди відважні слїдителї печер на легкім човенци і хотїли вислїдити, куди пливе Фоіба сею печерою; але незадовго стала печера так низька, що они не могли вже ніяк плисти дальше і мусїли вертати ся. Не довідались, як виглядає та підземна ріка. Може бути, що она щезає десь в якімсь місци під землею, котрого не видко, а котре лежить понизше уровеня Адрійского моря.

Перегляд політичний.

Вість о ухваленю в палатї панів закона о цивільних супружествах викликала в цїлій Угорщинї велику радість. В многих містах відбула ся з сеї нагоди вчера вечером ілюминация. Закон ухвалено значною більшостию голосів, позаяк богато членів опозициї виїхало вже було з Будапешту. В палатї послів заявив мін. Векерле, що закон о виконуваню практик релїгійних мусить бути ще сеї сесиї залагодженний, щоби закон о цивільних супружествах міг як найскорше одержати санкцию.

З Петербурга доносять, що на зелїзници Орель-Вітебск викрито заложену під зелїзницю міну вибухову і з сеї причини цар мабуть не поїде до Борок на посьвячене соборної церкви, побудованої там на память виратованя его підчас катастрофи на зелїзници.

О станї здоровля мін. Ґірса ходять знов непокоячі вісти. Говорять, що в кругах рішаючих розважають вже на добре, хто має стати его наслїдником.

З Лондону доносять, що межи Хіною а Японом прийшло до поважного непорозуміня з причини, що войско японьске вступило до Кореї.

Новинки.

Львів дня 23 червня.

— **Повінь і гради.** З Перемишля доносять, що Сян заливши цїлий простір в перемискім повітї, котрим пливе, наробив дуже богато шкоди, бо всї низько положенї ґрунти були під водою. В рогатиньскім повітї вилила Гнила Липа, а в рудецкім коло Комарна Днїстер наробив також великої шкоди. В західній Галичинї потерпіли від повени найбільше сторони над Вислою. В бяльскім повітї стояло під водою 1600 моргів, котрих повінь зовсїм зруйновала, і 282 домів. З людий не згинув нїхто крім одної жінки, що не здужала на епілепсию. Дуже богато потерпіли від повени також повіти живецкий і пільзненьский. В живецкім повітї засипанї майже всї поля ріню. В сїм повітї забрала вода також множество рубаного дерева, що стояло в сягах. Три доби несла вода мілїони полїн з живецких дібр Найд. Архікн. Альбрехта а поліна ті нищили поля страшенно. Тепер вода вже опала але поля засїянї полїнами. Коло Мельштина стоять поля ще під водою. Старі люди кажуть, що не пригадують собі, щоби Дунаець коли так вилив як сего року. — В понедїлок дня 18 с. м. навістила сильна градова туча околицї Куликова а град витовк засїви в полях в селах: Завертові, Жовтанцях, Сулимові, Ременові і Зіболках.

— **В наслїдок повени** ушкоджений міст на зелїзници межи стациями Чудець і Стрижів на лїнії зелїзничій Ясло-Ряшів і з тої причини здержано рух товаровий межи тими стациями. Подорожні будуть мусїли переходити пішки а пакунки і пересилки почтові буде переносити служба зелїзнича.

— **З Черновець** доносять, що кілька днїв тому назад явили ся старший комісар Ляс і комісар Патак в льокали розвязаного товариства академічного Буковина і в асистенциї поліциянів опечатали льокаль того-ж товариства, бібліотеку і весь его движимий маєток.

— **Проворність сиямских мандаринів.** Як звістно, мусїла держава сиямска заплатити Франциї по послїдній війнї три мілїони франків сріблом відшкодованя военного. Недавно тому одержала Франция ті гроші, але коли їх привезено до Парижа і тут перечислювано, показало ся, що сиямскі мандарини фінансові упхали француским властям на 20 тисячів франків фальшивих гроший. Правительство француске постановило по нарадї не жадати від Сияму відшкодованя за ті фальшиві гроші, лиш бути на другий раз осторожнїйшим.

— **З паробка броварского мілїонером.** Дня 9 с. м. помер в Мільвокі в Америцї в 70-ім роцї житя тамошний „князь броварників", Валентин Бляц, з роду Нїмець, котрий з простого паробка броварского доробив ся мілїонового маєтку. Бляц був сином пивовара з Міттенберґа над Меном і вивчив ся там пивоварства, а відтак служив в кількох більших броварах в Баварії. В 1848 року вивандрував він з Америки, де служив в кількох броварах, а іменно в Ню-Йорку, Буфальо і Мільвокі за простого паробка, дістаючи лиш дуже малу платню. Мимо того заощадив він собі 500 долярів і з тими грішми почав він робити сам на себе поставивши собі в Мільвокі малу буду з дошок, в котрій варив пиво. З тої малої буди став відтак величезний бровар, мимо того, що Бляц мав кілька разів велике нещастє, найбільше в 1873 р. бо тогди погорів ему цїлий бровар зі всїма его будинками. Три роки тому назад купила его бровар одна англійска спілка і заплатила ему 2,500.000 долярів, а дотеперішний его властитель остав ся лиш управителем. Але Бляц був не лиш добрим пивоваром; він знав ся також добре на всїляких инших спекуляциях головно на ґрунтових і банкових. Він був президентом одного банку, а умираючи лишив всего маєтку в ґрунтах і готівкою та дорогоцїнностях около 15 мілїонів долярів, що значить більше як 35 мілїонів нашими грішми. Оттак то уміють люди при ощадности доробляти ся! Коби то так у нас!

— **Подяка.** Кілька лїт тому назад страшний пожар навістив наше невелике село Копитів. В тім пожарі упала жертвою огня також наша церков, звінниця, школа і шпихлїр громадский. По такім великім знищеню села, нїхто вже не думав о тім, що-б вибудувати нову церков. А прецї за Божою номочею і добрим прикладом та щирими науками Вп. о. Омеляна Криницкого, до двох лїт побудовала громада церков і школу, а пізнїйше шпихлїр громадский, до чого найбільше причинилось двох людий: честний начальник громади і провізор, Мирон Негода і півець церковний Ізидор Августин. Тих двох людий не питали на своє жите, а кинулись в огонь до горіючої церкви і виратували 2000 зр. та дали перший початок на нову церков, а Вп. о. Омелян Криницкий щирими і так до серця промовляючими словами захотили добрих людий до складки грошевої, що честні люди послухали, від губи собі віднимали, як могли, а давали свої жертви на сьв. церков. Богато, богато перетерпіли люди прикростий, а не відступили від свого; богато боролись з ріжними бідами, а стояли за сьв. церков, і добро громадске мов скала. Сеї весни знов від сердець подали свої грошеві жертви на мальоване Дому Божого. Длятого щиру подяку складаю Вам, Вп. Отче Добродїю і неутомимий проповіднику слова Божого і вам честним провізорам: Мироне Негодо, та Ісидоре Августине, та невтомимому тобі Корниле Магеро! Най Господь Бог в десятеро вам надгородить! Дякую і вам честні громади сусїдні: Бобятина, Лещатова і Тартакова, щосьте нас немало спомогли і кличу всїм вам: Многая, многая лїта! — *Яким Кравець.*

Всячина.

Питаня, на котрих можна зловити ся. Хто з нас не пригадує собі того питаня, яке нам ставили часом, коли ми були ще малими школярами: Що важить більше: чи фунт олова, чи фунт піря. Малий школярик не конче був в клопотї, як на то відповісти; знав, що олово тяжше від піря то й зараз відповів, що фунт олова тяжший. Коли-ж старші почали з тої

От така тота пропасть Буко, а ґраф Сандорф навіть і не знав, що там єсть така пропасть. Позаяк можна було втїкати лиш вікном, що виходило над ту пропасть, то ся втеча значила так само нехибну смерть, як і смерть через розстрілене.

Володислав Затмар і Стефан Баторий чекали лиш, коли настане хвиля дїланя; они були готові, коли потреба, лишити ся і станути своїм пожертвованем ґрафови Сандорфови в пригодї, але так само мали відвагу іти за ним, скоро би тим не перешкодили ему втїкати.

— Будемо разом втїкати — відозвав ся Матій Сандорф — але розлучимо ся, скоро видобудемо ся на сьвіт.

В містї вибила осьма година. Засудженим на смерть лишало ся ще лиш дванайцять годин житя. Стала вже ніч западати; здавало ся, що буде темна. Почали насувати ся густі, чорні хмари і збивали ся так, що здавало ся як би вже мали повиснути в однім місци. Парний, душний воздух був переповнений електричностию і надходила сильна туча. Ще лиш перелїтали блискавки з тих мракових мас, що були уставленї мов ті аккумулятори [1]), але не задовго загуркотїв глухий гук громів по горах, що окружають Пізіно.

Серед таких обставин було би як-раз добре втїкати, коли-б не та пропасть в сподї, о котрій втїкачі зовсїм нїчого не знали. Серед темної ночи не було еї видко, серед гуркоту грому не було чути, що там в сподї дїє ся.

Ґраф Сандорф зміркував вже був спершу, що не можна куда инде втїкати, хиба лиш вікном. Виважити міцні, дубові двері, оббиті зелїзною бляхою, була річ неможлива. А до того ще й було чути, як ходив по камінних плитах на коритари вояк, що стояв на вартї. Але хоч би й удало ся втечи дверми, то можна було заблудити в кріпости і не видобути ся з неї. Та як відтак ще й дістати ся через то заборало, той мур, що окружав кріпость, і через той зводжений міст, котрого певно добре стерегли вояки? З тої сторони, де була пропасть, певно не стояв нїхто на вартї, але за то она стерегла башнї лїпше, як би й цїлий ряд вояків.

Ґраф Сандорф став отже осмотрюнати вікно, чи не можна би ним вилїзти. Вікно було може три і пів стопи високе, а дві стопи широке; від надворку ставало оно трохи ширше. Із середини було оно заложене впоперек грубим зелїзним друучком, запущеним в стїни. З надворку перед вікном не було деревляної скринї, що то отверта лиш з гори, куди сьвітло заходить до вікна; еї тут і не було потреба, бо вікно було в такім місци, що з него не можна було виглянути на пропасть. Треба було лиш вирвати ту поперечку у вікнї, а можна було легко вилїзти вікном. Але як відтак спустити ся по гладкім мурі в долину? Драбинкою із шнурів? Коли не було нїяких. Може ужити простирал до того? Та коли бо й тих не було; они мали лиш грубі вовняні коци, розстелені на сїнниках, а сїнники знов лежали на зелїзних ліжках, прикованих до стїни. Було би таки неможливо втїкати вікном, як би не то, що ґраф Сандорф доглянув на стїнї з надворку грубий дріт, по котрім можна було спустити ся на долину.

А той дріт то був від громозвода, уставленого на самім вершку даху на вежи і сходив в долину аж у пропасть.

— Видите он той дріт — відозвав ся ґраф Сандорф до своїх приятелїв — мусимо по нїм спускати ся.

— Відвага вже у нас знайде ся — сказав на то Володислав Затмар — але чи стане сили до того?

— Та що з того, як не стане? — відповів ему Стефан Баторий. — Коли нам сил не стане, то згинемо кілька годин скорше.

— Не потребуємо гинути, Стефане — сказав на то ґраф Сандорф. — Послухай лиш, та й ви Володиславе, що вам скажу. Коли би так був шнур, то ми би его привязали десь коло вікна і спустили ся ним на долину, хиба-ж може не так? Ну, добре; а той дріт значить більше, як шнур, бо він не буде гойдати ся на всї сторони. То річ певна, що він як і всї кондуктори від громозводів прикріплений до муру зелїзними гаками. Кілько там тих гаків, тілько разів будемо могли на них і спочити, спираючись на них ногами. Не потребуємо також бояти ся, що нам голова закрутить ся, бо то чорна ніч і не будемо видїти, що

---

[1]) Аккумулятори або збирачі, суть то прилади, котрі збирають в себе силу електричну а відтак, коли потреба, можуть еї віддавати з себе назад. Аккумуляторів уживають часто до поруханя возів, човнів, машин фабричних і т. д.

відповіди сьміяти ся, школярик засоромив ся, бо міркував, що він в чімсь ошибнув ся, лиш не знав, в чім; не знав, що фунт олова, а фунт піря — то все одно, бо фунт фунтом. Оттаких питань єсть і більше, а на них ловлять ся не лиш малі школярики, але й старші особи а нераз навіть і учені люди. До таких чудачних питань належить н. пр. слідуюче: Кілько важить куля з корку, що має два метри в промірі? В дійстности такої кулї нема, але єї можна би зробити позліплювавши богато куснів корку до купи. На се питанє ловлять ся і старші люди, бо знаючи, що корок єсть легкий, думають, що така куля не буде богато важити; по найбільшій части відповідають, що кілька кільо, може чотири або пять. Однакож по правдї важить така куля 40 сотнарів. Знаючи вагу кубічного центіметра корку можна то дуже легко обчислити.

Инше, подібне, питанє єсть: Коли-б на рівнику усипати доокола землї вал на метер високий, о скілько би збільшив ся тогди обєм землї? Богато людий думає в першій хвили, що другий рівник, ідучий верхом усипаного валу, був би певно що найменше кілька миль довший; тимчасом обчисленє показує, що він був би мало що понад шість метрів довший як звичайний рівник. Ще инше чудачне питанє єсть таке: Подумайте собі корабель, що єсть 35 метрів довгий, 9 і пів метра широкий а 4 метри глубокий — кілько важить тогди керманич на нїм? — Відповідь: Зважте єго, то будете знати.

Кілька лїт тому назад ломили собі люди голови над таким питанєм: Чому то якась посудина повна води, в котрій плаває риба, важить менше, як та сама посудина повна води, але без риби? Люди, як кажемо ломили собі голови над тим питанєм вишукували всїлякі причини, доказували та перечили ся, а тимчасом ось що: посудина така повна води, чи з рибою чи без риби важить однаково. Подібне питанє поставила була одного разу одна наукова часопись: Длячого нежива риба важить більше як жива? Навіть і учені ломили собі голови над сим питанєм і старали ся всїляко єго пояснити, аж редакция тої часописи пояснила, що нежива риба не важить більше як жива. А що й „немудрі премудрих обдурять", доказує слїдуючий случай. Недавно тому побачили два інжинїри, оглядаючи якийсь шлях зелїзничий, що шини були з боку від поля, отже з того боку, до котрого не прилирають виставочі боки на ободах коліс від ваґонів, дуже стерті. Се з'явище дуже їх зацікавило. Они стали думати над тим, вишукували всїлякі причини, доказували собі, але не могли того нїяк збагнути. Аж будник пояснив їм причину сего, незвичайного з'явища; він розповів їм, що недавно тому переложено шини, через що ті боки, що були давнїйше обернені до середини і стерли ся від коліс, станули тепер від поля.

Чудачне на око питанє, але вимагаюче таки поважної відповіди, єсть слїдуюче: В чім єсть найбільша вага льокомотиви від поспішного поїзду? — Майже кождий присягав би на то, що найбільша вага єсть таки в самій льокомотиві. Тимчасом обрахунок показує, що вода, котру везе льокомотива в кітлї машини, важить більше, як сама льокомотива.

— **Звідки взялись „тоасти"?** В нинїшну пору, коли деякі люди при кождій нагоді, чи потреба, чи не потреба, підносять тоасти, коли нетерпеливо чекають тої хвилї, коли будуть могли виголосити який тоаст, без взгляду на то, чи розумний, чи нї, не від річи буде розповісти, звідки взялись тоасти і що значить слово „тоаст". На дворі анґлїйского короля Генриха VIII. був звичай, що набирали в чашу з ванни води, в котрій королева раз занурилась. В ту чашу умочено відтак кусень сухого хлїба по анґлїйски „тоаст" (тост). З тої чаші пив насамперед король, а відтак по черзї всї мінїстри і дворяки. Звідси то пішов той звичай говорити: „випивати тоаст", або „підносити тоаст". Одного разу був запрошений до короля францускиий посол та й єму подали пити воду, в котрій скупала ся королева. Посол не хотїв пити, а король був на то дуже розлютив ся. Тогди звинив ся посол перед королем слїдуючими словами: „Нехай ваші дворяки пють воду, а я, коли Ваше Величество позволять, возьму собі „тоаст" (то що замочило ся у воді). Того дня купала ся власне у тій водї жена згаданого короля Генриха VIII., Анна Болейн. Ся зручна відповідь так була розвеселила Генриха VIII, що він зараз надїлив посла ордером підвязки. — Як видко з сего, початок тоастів, не конче й апетитний, а мимо того а може радше для того, війшли они так в звичай, що нинї деякі люди не можуть без них майже дихати та мало що не уважають того за чоловіка без образованя і інтелїґенциї, що не уміє підносити тоастів.

Господарство промисл і торговля

Львів 23 червня: пшениця 6·— до 7·25 жито 5·— до 5·70; ячмінь броварний 5·25 до 5·50; ячмінь пашний 4·50 до 5·—; овес 5.50 до 6·—; ріпак 8·25 до 8·75; горох 6·— до 9·—; вика 7·— до 8·—; насїнє льнянне —·— до —·—; сїмя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·23; гречка 6·75 до 7·25; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара 4·40 до 5·20; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

Телеґрами.

Відень 23 червня. Є. Вел. Цїсар жертвував для погорільцїв і для потерпівших від повени в Галичинї і на Шлеску 10.000 зр. з своєї приватної каси.

Будапешт 23 червня. Закон о цивільних супружествах ухвалила палата панів в другім і третім читаню з додатком в передпослїднім параґрафі, поставленим ґр. Алядаром Андрашим, котрий каже, що закон сей не нарушує обовязків релїґійних.

Александрия 23 червня. Кедив Аббас II. виїхав до Константинополя, де стане в понедїлок слїдуючого тиждня.

Білград 23 червня. Компетентні круги заперечують рішучо, мов би заносило ся на якусь кризу в кабінетї.

Софія 23 червня. Прибув тут митрополит Климентий, витаний досить численно зібравшою ся публикою.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9 46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

висимо так високо у воздусї. Отсим вікном при трохи холодній крови та відвазї можемо видобути ся на волю. Але може бути, що й житя позбавимо ся. Але хоч і мала надія, щоби ми щасливо видобули ся, то все-таки то щось значить супротив того, що завтра рано, коли нас лиш побудять сторожі, чекає нас вже нехибна смерть.

— То втїкаймо! — відозвав ся Володислав Затмар.

— А де-ж той дріт може кінчити ся? — спитав Стефан Баторий.

— Може бути, що в якійсь керници, але на всякий случай по за башнею, а більше нам не потреба. Я лиш то одно знаю і виджу, що на кінци того дрота жде нас свобода.

Ґраф Сандорф таки добре казав, що той дріт єсть причіплений зелїзними гаками до муру; они були дійстно вбиті в стїну в певних відступах від себе. По них можна було досить вигідно спускати ся в долину, як по щеблях драбини. Але того они не знали, що той дріт звисав почавши від вершка скали, на котрій стояла башня, зовсїм свобідно і сходив аж у воду Фоіби, котра під ту пору була значно прибула від послїдної зливи. Там, де они сподївали ся станути на твердій землі, там було плесо, котрого вода з шумом і гуком впадала до печери Буко. А чи було би то їх відстрашило від втечі, коли-б они були то знали? Нї, певно що нї!

— Смерть чи сяк, чи так! — сказав Матій Сандорф — згинемо, але насамперед будемо все робити, що лиш можна, щоби виратувати ся від смерти.

Передовсїм треба було зробити собі дорогу через вікно. Треба було виважити зелїзний дручок, що стояв на завадї. Але чи то можна було зробити без зелїзної ваги, без клїщів та без всяких знарядів? А вязні не мали навіть ножа.

— Все инше чей не прийде трудно — сказав Матій Сандорф — але се мабуть не дасть ся зробити. Берім ся до дїла!

Сказавши то, підоймив ся ґраф Сандорф аж до вікна; вхопив одною рукою за зелїзний дручок і зміркував, що удасть ся єго виважити може і без великого труду.

Зелїзний дручок держав ся дійстно досить слабо в мурі. Камінь, що єго придержував, ставив лиш слабий опір. Видко, що дріт від громозводу, заким єго направлено, мусїв бути в лихім станї і не переводив добре електричности. Зелїзний дручок у вікнї притягав тогди електричну іскру і она била тогди об мур, а а звістно яка то, так сказати би, безмежна сила електричної іскри. З тої причини був мур попуканий в тих місцях, в котрих були запущені кінцї дручка, а камінь був вже так покришений, як коли-б єго подіравили міліони електричних іскор.

(Дальше буде).

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цінах оригінальних.

Власного виробу

материци

волосяні

по 14, 15, 18, 20, 24 до 32 зр.

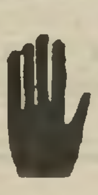
поручає

Іосиф Шустер

Львів,

ул. Коперніка ч. 7. 44

Коси 59

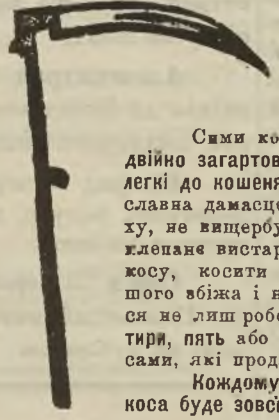
з найлучшої литої сталї стирийскої зі знаком руки по 45 кр. за одну. Для рільничих кружків і сельских крамниць **цїни гуртом** поручає фірма: **Болеслав Цибульский**, торговля зелізних товарів у Львові, готель француский. На жадане висилає ся відворотною почтою коси на пробу.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") як для „Народної Часописи" так також для „Ґазету Львівскої" принимає лиш „Бюро Дневників" **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Л. І. Патрах в Стрию

в Галичинї

Коси з маркою сїчкарня

з англїйскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надзвичайно легко косити. Они по, двійно загартовані ріжуть остро, остають ся довго острими легкі до кошеня і такі гнучкі, як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценска сталь. Они перетинають зелїзну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало нищать ся. Одно клепане вистарчує на кілька днїв. А виостривши раз таку косу, косити можна нею 120 до 150 кроків і найгустїйшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошенє, і то о чотири, пять або шість разів в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсїм така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разї перемінюю косу 5—6 р

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в нашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слїдуючій цїнї.

Довг. цїл к.	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115 цтм.
Цїна 1 кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00 зр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5 кос

Марморовий камінь до остреня косн.

Довгота стм.	18	21	22	25	в кінци звичайні брусики мармор.
Цїна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком 1 злр. 20 кр.

Посилка найблизшою почтою лише за готівку або послїплатою.

Пересторога перед обманцями! Сего року, 1894 зголосило ся в Галичинї много фирм, що розсилають тандитні коси і друкують фалшовані похвальні листи в циркулярах, котрі розсилають. В цїлім циркуляри анї одного слова правди! Хотять когось ошукати. Поважані Панове, не дайте ошукувати ся! Як найбільше упевнене даю, що ґаранцию таку як я даю, не дає жадна инша фирма — бо я нехочу нїкого ошукати. Правдиві коси лиш ті, на котрих вибита фирма **L. J. Patrach в Стрию.**

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при замовленю 20 кіс цїлу. 29

При десятьох косах даю 11ту і один брусик — при 30, 4 коси і 4 брусики дармо.

42

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

$4\frac{1}{2}$% на рік.

Віденьскі льоси по 1 коронї | Тягнене вже 12 липня

5 головних виграних по **10.000 корон**

60 **Льоси поручають:**

М. Йонаш, Кіц і Штофф, Шелленберґ і Крайзер.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у"

може лише се бюро анонси иймпрати.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Компletні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.